Ross Károly

Híd az ártér fölött
(regényrészlet)

Kitavaszodott, Áron már egy hónapja állt Turner szolgálatában, és keményen dolgozott a Vármegyeárokra tervezett hídon. Engedélyük ugyan nem volt – ez az elején annyira bosszantotta, hogy kis híján visszalépett a projekttől –, de Turner megnyugtatta, hogy nem is kell, hiszen az árok mindkét partján az ő földjei terülnek el, amúgy meg, ha bárki is pert akasztana a nyakába, simán elintézi az ügyet kapcsolatai révén, úgyhogy nyugodjon csak meg. Áron, ha nehezen is, de megnyugodott, annál is inkább, mert annyira beleélte már magát a munkába, hogy képtelen lett volna félbehagyni. Ekkorra már azt is eldöntötték, hogy kőből és betonból építik, mert a fa túl gyenge, az acél túl robusztus. És ha már nem fából – aminek ötletéhez Áron sokáig ragaszkodott, de mikor megtudta Turnertől, hány tonnát nyomnak a munkagépei, ő maga is letett róla –, akkor kőből a pilléreket és a támfalat, vasbetonból pedig magát a hídpályát. A kikalkulált anyagmennyiség végösszegére Turner úgy bólintott rá, mint boltba küldött férj a hentesnek, ha a kért tíz deka parizer helyett véletlenül tizenötöt rakott a mérlegre. Emberanyag van bőven, tette hozzá, csak szóljon, mikor ki kell.

A hidat egy nyárfaerdő sarkán tervezték megépíteni, ahol a Vármegyeárok éles kanyart vett s szinte körbeölelte a Turner földeket és a gabonaszárító telepet, s kifutott egészen az országútig. Eddig csak az országút felől voltak megközelíthetőek a földek, ami hatalmas kerülő volt a Templomkert mellett kialakított állomáson tárolt gépek számára. Az új híddal ez a távolság alig kétszáz méterre csökkent, csak le kell majd gurulni a nyáros melletti földúton. Volt tehát ráció az elképzelésben, és a költségeket tekintve sem tűnt horror beruházásnak.

Áron március elsején költözött le Rábatőre kétbőröndnyi ruhával, tisztálkodó eszközökkel, néhány szakkönyvvel, laptoppal. Szállásául azt remélte, hogy kap egy vendégszobát Dia udvarházában – bár amennyire vágyott rá, ugyanannyira tiltakozott is ellene, akart is volna meg nem is részese lenni a lány hétköznapjainak, tudni róla olyasmiket, amiket nem biztos, hogy tudni szeretett volna – de Turner egy irodából átalakított helyiséget bocsátott a rendelkezésére a silótelepen, ahol – ha bolyongott kicsit a folyosókon – zuhanyozásra alkalmas fürdőszobát, vécét, sőt, kis

főzőfülkét is talált. Úgy állapodtak meg, hogy a hét elejét itt tölti, legkésőbb csütörtök este hazautazik, de ha félbehagyhatatlan munkánál tartanak, akkor a hétvégére is marad. Felmerült benne, és a feleségében is, hogy naponta autóba ül, az a százötven kilométer nem viselné meg. De végül maradt a költözés mellett, a legrosszabb esetben is csak három hónap, s Turner havi félmilliós fizetést ajánlott neki az elkészült munkáért. Ennyi pénzért mindenki kibírja a családban, hogy eltűnik egy kicsikét az életükből.

Felváltva dolgozott a szobájában és a terepen, akkor, amikor akart, senkinek sem alárendelve, senkitől sem zavartatva. Illetve, amikor a telepen tartózkodott, Teca, futólagos ismeretségükre hivatkozva, egyre többször ugrott át hozzá valami apróságért vagy aprósággal, kihasználva, hogy a főnöke a nap nagy részét házon kívül tölti, s csak ritkán néz be az irodába. Áron harmincnak saccolta a lányt, de lehet, hogy annyi sem volt, vékony, ijedt kis arca, oldalt az álla alá kunkorodó barna haja valahogy nem állt egyenes arányban abnormálisan nagy mellével, majd elvékonyodó, aztán ismét kidomborodó csípőjével és fenekével, amiket két vaskos cölöpön hordott. Mintha legalább két, különböző alkatú nőnemű lényből és egy hímneműből rakták volna össze, de akármilyen fura látványt is nyújtott, összességében mégsem tűnt groteszknek, sőt. Áront már a második héten elkezdték izgatni ezek a kidudorodások, s mivel a gyakori látogatásokból azt szűrte le, hogy ő sem közömbös a lánynak, félretéve a rá mindig is jellemző félénkséget, kezdeményezni kezdett. Teca az első próbálkozásra hagyta, hogy felültesse az asztalra, lehúzza a harisnyáját és a bugyiját, és rövid ujjazás után bevezesse péniszét nedvdús vaginájába.

– Szegény, úgy megsajnáltalak. Dia nagyon szemét volt veled, amikor előadta a love storytokat – mondta a lány később, miközben magára cibálta egymásba gyűrődött alsóneműjét.

– Ezért dugtál most velem?

– Nem csak ezért, de ezért is. Tetszik nekem a… kívülállásod. Hogy függetleníteni tudod magadat másoktól. Nekem ez sohasem ment.

– Örülök, hogy pozitív vonásnak tartod. Én soha nem tartottam annak.

– Úgy értem, hogy nem ciki neked, ha nem vagy mindjárt a társaság középpontja. Nem is értettem, hogy jöhettetek ti össze Diával. Mert ő aztán nem ilyen. Igaz, pólyások voltatok még, de akkor is.

– Akkoriban Dia is más volt.

– Nem tudom elképzelni róla.

– Nem csípitek egymást?

– Nem, azazhogy igen, csak tudod, mindig érezteti velem, kicsoda ő, és ki vagyok én.

– Ha egyszer a főnököd és munkaadód, nincs ebben semmi rendkívüli. Ez a világ rendje.

– Igen, de akkor is. Egy faluban nőttünk fel, egy iskolába jártunk, még ha én pár évvel később is, az én szüleim is gazdák. Mire vág fel olyan nagyon?

– Van mire felvágnia, ha az ő szemével nézzük a dolgokat, nem?

– Persze, van. Szép tőled, hogy véded.

Amint a lány elment, Áron elhatározta, nem csinál rendszert a munkahelyi szexből, Turner, de főleg Dia nem tűrnék el a kicsapongását. Többet jelent számára ez a munka, mint egy gyors élvezetet, ha a felesége mellett nélkülözni tudta, tudja itt is. Bár a jelek szerint Teca sem akart tőle többet, s ezt díjazta a lányban. Tudta helyükön kezelni a dolgokat, bár a Dia iránti féltékenységét képtelen volt palástolni.

– Mióta dolgozol a cégnél? – kérdezte tőle egy alkalommal, mikor ő ugrott át az irodájába egy kávéra.

– Kábé nyolc éve. Miért?

– Ezek szerint itt dolgoztál már akkor is, mikor az az eset a szüleimmel történt.

– Igen. De akkor még nem itt volt az irodám, hanem bent, a faluban. Diáék házában.

– Értem.

– Miért kérdezed?

– Semmi, semmi. Csak, tudod, néha eszembe jut és fantáziálok.

– Megértelek. Én is fantáziálnék.

– Miről?

– Mindenféléről. Sok mindenről beszéltek akkoriban az emberek.

– Igen, tudom. Nagyrészt feldolgoztam már, és mégsem hagy nyugodni.

– Nem hiszed el, hogy baleset volt?

– Azt nem tudom, mit higgyek. Fikarcnyi támpontom sincs. Ennyi sem, ni. És a rendőrségnek sem. És már nem is lesz. De akkor sem tudom kiverni a fejemből.

– Elhiszem. Nem lehet könnyű.

– Nem. Nem az.

– Ismertem a szüleidet. Anyukádat jobban, gyakran jött át hozzánk tojásért, és néha estig is ott maradt. Szép asszony volt, nem csodálom, hogy az apád és Feri bácsi összeugrott miatta.

– Igen. Mint egy hollywoodi csöpögős, olyan ez a történet.

Nem tudta, miért hozta elő az egészet a lánynak, nem számíthatott rá, hogy bármivel is meg tudná toldani eddigi ismereteit. Ráadásul az sem lenne jó, ha Feri bácsi visszahallaná, hiszen egyszer s mindenkorra rendezte vele ezt a kérdést. Talán csak arra gondolt, amekkora pletykafészek, sok mindent hallhatott, sok mindent tud, hátha. De egyelőre semmit sem tudott meg tőle.

Kint, a terepen egy tizennyolc éves fiút adtak melléje, egy zavaros fejű kamaszt, aki egyetemre szeretett volna menni, de nem vették fel.

– Min szúrtad el, Milán? – kérdezte egyszer tőle, bár sejtette. Sosem jelent meg pontosan a megbeszélt időpontban, egy hét elteltével pedig már jó másfél órát késett reggelente.

– Mindenen. Kezdve ott, hogy utálok tanulni.

– Jó vicc. Akkor mit akarsz az egyetemmel?

– Azt mondják, ott nem kell. Csak el kell végezni.

– Tényleg? Az én időmben még kellett.

– Különben már nem érdekel. Idén nem is jelentkeztem.

– Akkor? Mi lesz?

– Nyitok egy pizzabárt. A környéken sincsen.

– Nem rossz elképzelés. De mellettem nem fogsz megtanulni pizzát sütni.

– Először lét kell gyűjtenem. Azt mondta a fater, ha összerakok fél millát, háromszor annyit tesz hozzá. Azzal már lehet kezdeni valamit.

– Azzal már lehet.

A pizzabárról álmodozott egész nap, Áron nem sok hasznát vette. Pedig csak az lett volna a dolga, hogy megtisztítsa az árokpart két oldalát a gaztól, hogy a méréseket el tudják végezni, karókat verjen le, madzagot húzzon ki, terepet rendezzen. Áron sokszor inkább megcsinálta maga, mint a fiúra várt volna.

Diával a második hét közepén találkozott, épp a mederben végeztek méréseket, mikor megjelent hatalmas fekete terepjárójával – úgy tűnt, mindenhova autóval megy, gyalogolni még sohasem látta.

– Na, hogy megy a team work? Lehet valami hasznát venni nagyreményű unokatesómnak? – kérdezte, miközben lepacsizott Milánnal.

– Úgy tizenkettő után, miután nagyjából felébredt – mondta Áron. – Délelőtt használhatatlan.

– Akkor semmit sem változtál, kölyök. És ezért még fizet is neked az apám?

– Áron nem akarja tudomásul venni, hogy délután kezd fogni az agyam. Mindig akkor mondja be a fejrontot, mikor éppen belelendülök.

– Érdekes egybeesés.

– Kipróbálhatnám a Mercit? Csak itt, a tagúton?

– Van jogosítványod?

– Nincs, de tudok vezetni. Apám Suzukiját már hajtottam párszor.

– Oké, de az útra nem mehetsz ki, világos?

– Világos.

A fiú bevágta magát a kocsiba, s egy lefulladás után, bőgő motorral elindult.

– Hogy haladsz? – kérdezte Dia, és belekukkantott Áron jegyzetfüzetébe. – Mikor indul a tényleges építkezés?

– Talán két hét múlva. Ha minden igaz, most egy kisebb áradást jeleztek a környékre, ami a Vármegyeárkot is érintheti, s ami késleltetheti a munkát, de közben minden szükséges anyagot ideszállítunk.

– Tudnál egy végleges rajzot mutatni a kész hídról?

– Igen, ott van, a leghátsó oldalon. Még hátrébb. Az az. Az egyik legklasszikusabb hídfajtát választottam, a támpilléreken nyugvó boltíves hídtestet, mely kőből és vasbetonból épül. A támpillérek fél boltívként tartják a hidat, illetve egész ívként, csak a felét nem látod a rajzon, mert az a földben van. Így középütt nincs szükség alátámasztásra, a vízben álló pillérekkel amúgy is az a baj, hogy felfogják a hordalékot, ami néha kalamajkát tud okozni. Középütt a híd kissé megemelkedik, de épp csak alig, hiszen nem nagy a fesztávolság, tizenkét méter körüli. Kétoldalt kőkorlát épül úgy egy méter magasságban, így állatok is, mondjuk egy tehéncsorda, biztonságosan át tud kelni rajta. Azonkívül az esztétikai jelentősége sem elhanyagolható. Szélessége öt méter lesz, a legszélesebb kombájn is játszva átfér.

Áron annyira beleélte magát a magyarázatba, hogy csak a végén vette észre, hogy Dia nem figyel. Még a fél arcát eltakaró napszemüveg mögött is látta, hogy egyáltalán nem a rajzot nézi, elnéz mellette, le a földre.

– Zoli megkérte a kezemet – szólalt meg.

– Tessék? Zoltán?

– Igen. Emlékszel rá, nem?

– Nagyjából. Pár szót még beszélgettünk is.

– Milyennek találtad?

– Nem tudom. Mintha nem a mi generációnkhoz tartozna.

– Nyolc évvel idősebb nálam.

– Nem is arra gondoltam. Valahogy… mintha inkább a szüleink értékrendjét képviselné. Kissé régimódi, de a szó jó értelmében. A fene se tudja…

– Igen, én is úgy érzem, hogy megöregednék mellette.

– Azt azért nem hiszem. De sokkal komolyabb… nálunk.

– És nincs semmije. Még háza sincs, egy lakókocsiban lakik a Vados Vilma néni kertjében.

– Ccc. És foglalkozása? Mit csinál?

– Hát látod, jó kérdés. Fogalmam sincs. Állítása szerint valami multi cégnél volt píáros, de besokallt, felmondott. Most kipiheni magát.

– Hogy az ördögbe… jöttetek ti össze? Hogy volt egyáltalán alkalma találkozni veled? Annyira nem a te világod…

– Ebben tévedsz. Nagyon is az én világom. Minden látszat ellenére.

– A régi Diához még csak el tudom képzelni, de a maihoz!

– Ne tévesszenek meg az életkörülményeim, Áron. Én vagyok, aki voltam, és te is az vagy, aki voltál.

– Ezt nem hinném. Rád sem ismertem volna, ha nem mutatkozol be.

– Nagymamám azt szokta mondani, életünk végére is azok maradunk, akik gyerekkorunkban voltunk. Én hiszek neki, mert magamon is látom. Nem én változtam meg, hanem a körülményeim.

– Amiket te hoztál létre. Az új, a mai egóddal.

– Na, hagyjuk a filozofálgatást, magas lesz ez nekem. Szóval, mit mondasz: hozzámenjek?

– Ne.

– És miért ne?

– Mert ez a házasság teljesen kiragad abból a közegből, amiben már egy ideje élsz. Nem fogsz tudni megszokni egy másikat. Öreg vagy hozzá.

– Ő is idomulhat énhozzám.

– Esze ágában sem lesz. Zoltán nem az a típus. Kemény, szikár fickó, megvannak az elképzelései.

– Egy embernek, aki negyvenöt éves korában lakókocsiban él?

– Ez csak amolyan… póz. Kevésbé lettem volna meglepve, ha azt mondod, vándormuzsikus vagy tájképfestő. Az kicsivel jobban illene ehhez a mesterkélt miliőhöz.

– Szóval, szerinted hozományvadász?

– Azt nem mondtam. Ahhoz jobban kéne ismernem. Mióta vagytok együtt?

– Nem vagyunk együtt. Úgy értem, nem élünk együtt. Vicces, de szinte bujdosunk az emberek elől. Hotelekben meg eldugott vendégházakban. Ebből is elegem van.

– Pedig romantikusan hangzik.

– Kurvára nem az.

– Ne viccelj már! Nem tudod eldugni abban a hatalmas udvarházadban?

– A személyzet azonnal kiszagolná, és szanaszét kürtölné.

– Dia! Ne röhögtess! Ez ma már egy meglehetősen túlhaladott álláspont, nem gondolod? És pont te csinálsz ilyet, aki mindig is a rebellisek rebellise voltál?

– Igazából az apám miatt csinálom. Már így is rohadtul ki van akadva, hátha még megtudná, hogy együtt is élünk.

– Eléggé nagylány vagy már, nem gondolod?

– Ahhoz nem, hogy visszavegye tőlem a gyümölcsöst. Meg mindent, amivel kitömött.

Szegény kis Dia, gondolta Áron. Harmincnyolc évesen itt áll élete nagy döntése előtt: férjhez menés vagy vagyon. Család vagy vénlányság. Gyerekek vagy önemésztés. Nem lehet könnyű. És tőle kér tanácsot, aki az első szeretője volt, aki tapasztalatok nélkül nősült, akinek fogalma sincs az efféle dolgokról, mert az úgynevezett normális élet hamar magába szippantotta. Ő mondja meg neki, milyen lenne egy ilyen alakkal élni?

– Nem tudok dönteni helyetted.

– De tudsz.

– Tessék?

– Csak annyit kellene mondanod, hogy gyere hozzám.

Áron egy pillanatra megdermedt, mert mintha épp az imént, a pillanat törtrészével ezelőtt futott volna át az agyán – de csak átfutott, azazhogy épp csak megvillant, nem is emlékezett volna rá később sosem – a gondolat, hogy Dia ezt találja mondani. Pontosan ezt, amit most kimondott.

– Te bolond vagy! Hisz tudod, hogy…

– Leszarom. Leszarom, hogy nős vagy. És hogy gyerekeid vannak. Ez nem lehet indok.

– Szerinted nem? Komolyan?

– Komolyan. Mi tizenöt évig eggyé tartoztunk. Abban a korban, amikor a legkomolyabban gondolja az ember, hogy társra van szüksége. Társ nélkül egy gyerek elveszik, egy senki. Mi ezt tudtuk, ezért is kapaszkodtunk egymásba. Tizenöt éven át.

– Végül mégis lecseréltél a piára meg a kokóra.

– Nem lecseréltelek, csak… akkor valahogy úgy láttam, az volt az érzésem, hogy teneked ez már nem mond semmit. Számodra véget ért a gyerekkor azzal, hogy belehabarodtál ebbe a hídépítésbe meg a

továbbtanulásba. Attól kezdve téged nem érdekelt az, ami összekötött minket.

– Ne haragudj, ez nekem így zavarosan hangzik. Mintha fényezni akarnád a múltat.

– Csak fel akarom eleveníteni előtted. Hogy milyen is volt akkor. Azóta sem voltam olyan boldog. Még csak megközelítőleg sem.

– Dia, térj észhez. A gyerekkor a gyerekkor volt. A felnőttkor meg az, amiben most élünk. Nem keverheted össze a kettőt.

– De nem is választhatom szét. Számomra egybekapcsolódnak. Nem csak úgy ripsz-ropsz lesz felnőtt az ember.

– Ez igaz, de… most tisztára úgy beszélsz, mint akinek kurva szar élete van. Szeretnék én ilyen kurva szarul élni.

– Csak egy szavadba kerül.

– És akkor én nem lennék hozományvadász.

– Nem lennél.

– Mondod most.

A terepjáró iszonyatos fékezéssel állt meg mellettük, a kölyök leugrott az ülésről.

– Dia! Állati jó volt! Mehetnék még egy kört?

– Bocs, de nem, mennem kell. Majd máskor.

Milán kipirult arccal, mint egy rallybajnok, járta körbe a kocsit.

– Beszélünk még róla, rendben? – súgta Dia Áronnak.

– Felesleges. Tisztára meg vagy bolondulva.

– Ez igaz. Megvagyok. Ezért is szeretnék beszélni veled.

Áron nem vette komolyan a lányt. Arra gondolt, vagy nincs számára más mondanivalója, vagy csak udvariasságból emlegeti fel a közös múltat. Ami húsz évvel ezelőtt véget ért, s amióta annyi minden történt, hogy fel sem bírná eleveníteni. Egy valamit viszont mindenképpen fel tud: rég nem szerelmes már a lányba, s ha közben – mióta itt van, egyre inkább – megkívánta is, ez még nem jelent semmit. Más nőt is megkívánt már, aki sosem lett az övé, s más nő is megkívánta őt, akié sosem lett. Így megy ez. Hogy is lenne szerelmes belé, amikor ezt a Diát nem is ismeri? Az a kevés meg, amit megtudott róla, nem nyújtott számára semmiféle ösztönzést. Nem is taszította, de vonzani sem vonzotta. Idegen maradt tőle.

A regény 2020. könyvhéten jelenik meg
a Napkút Kiadó gondozásában